

1

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Láska k bližním znamená spolupráci.“

Antoine de Saint-Exupéry

Úvodní slovo

My starší snad ještě z dob mládí pamatujeme reklamní slogan tehdy populárního časopisu: „Už jsi čet’ Mladý svět?“ Vzpomněl jsem si na něj v souvislosti s novým ročníkem časopisu Tomášek, který se tímto číslem otevírá. Mám totiž smutnou zkušenost, že celá řada informací a článků, které jsou zde otiskovány, k jejich adresátům nikdy nedoputují. Důvod je prostý – nemalá část návštěvníků bohoslužeb časopis ani nevezme do ruky. Zato se ale občas někdo vehementně rozhořčuje, že o tom či onom „nevěděl“ a propásl to.

A tak chci navrhnout vám, kteří jste aspoň tento úvodník dočetli až sem: Zkuste

dnes či v nejbližších dnech pozdravit své známé spolufarníky třeba slovy „Dobrá hláška – čti Tomáška!“

A zároveň vyhlašuji farní soutěž o nejnapaditější a nejuvitnější slogan na podporu našeho farního časopisu. Uzávěrka soutěže je 31. října 2007, své návrhy doručte písemně (poštou či mailem) s uvedením své adresy na farní úřad. Redakce vybere ten nejlepší a farní rada jeho autora odmění večerí s panem farářem (tímto ctěné radní zdravím a prosím, aby začali šetřit). Vítězný slogan bude následně používán k propagaci farního časopisu.

Už se nemůžu dočkat!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

● **V úterý 25. září 2007 v 19 hodin se koná na faře na Lidické 6 první setkání těch, kdo se přihlásili k přípravě na svátost biřmování.** Letošní příprava na tuto svátost bude oproti minulým rokům poněkud pozměněna: bude probíhat na faře a setkání budou bývát každý týden (s výjimkou prázdnin). Touto změnou – zkrácením a zároveň zintenzivněním – se snažíme vyjít vstříc zejména těm, pro které dosavadní dvouletá příprava byla např. pro studijní vytížení či kvůli dojíždění méně schůdná.

Znovu tedy zveme zvláště mladé farníky a farnice (ale klidně i jejich přátele, kteří by se chtěli přidat), aby se ještě přihlásili nebo rovnou přišli na zmíněné první setkání. Jedinou podmínkou je, aby biřmovanec v tomto kalendářním roce (2007) dovršil patnáctý rok svého života. Smyslem svátosti biřmování je „postavit svou víru na vlastní nohy“, tzn. objevit svůj osobní vztah s Bohem, mít jasno v tom, co člověku víra dává, vědět, k čemu je dobré společenství ve víře, oživit svátostnou praxi, modlitbu, zjistit, zda vůbec může být člověk s Bohem šťastný – jednoduše udělat další krok k tomu, aby byl křesťanem rád. To vše samostatně, už bez „postrkování“ rodiči či kýmkoli jiným.

● **Jako každoročně bude v naší farnosti otevřen také katechumenát** – příprava na svátost křtu pro dospělé. Zájemci se mohou hlásit na faře či v sakristii. První setkání nových katechumenů se již uskutečnilo ve čtvrtek 20. září 2007 v 19 hodin na faře na Lidické 6. Katechumenát vede P. Hynek Šmerda.

● **Vyučování náboženství na základních školách** v naší farnosti se organizuje podle počtu dětí přihlášených přímo na škole, kterou navštěvují. Zatím známe předběžný rozvrh na těchto školách:

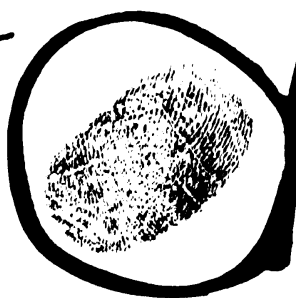
- ZŠ Kotlářská – pondělí 15.15 (první hodina byla v pondělí 17. 9. 2007, učí Hana Švábová)
- ZŠ Botanická – středa 13.15 (první hodina bude ve středu 26. 9. 2007, učí P. Hynek Šmerda)
- ZŠ Staňkova – předběžně čtvrtek 13.00 (první hodina i přesný čas bude ještě upřesněn, učí P. Hynek Šmerda)
- ZŠ Antonínská – předběžně čtvrtek 14.00 (první hodina i přesný čas bude rovněž upřesněn, záleží na počtu přihlášených žáků, učí P. Hynek Šmerda)

Vyučování na faře:

- pro děti z 1. stupně ZŠ – středa 15.45 (první hodina ve středu 26. 9. 2007, učí P. Hynek Šmerda)
- pro děti z 2. stupně ZŠ – pátek 14.30 (první hodina v pátek 5. 10. 2007, učí Michal Černý)

Hledáme Hlasy

SOPRÁNY
ALTY
TENORY
BASY

www.volhy.cz/jollysingers

NENÍ NUTNO
NENÍ NUTNO ...
ALE BÝVÁ VESELO!

NESEĎTE DOMA U BEDNY
A PŘIJĎTE S NÁMI ZPÍVAT!

KAŽDÉ ÚTERÝ
v 19:00 v SAKRISTII
Těší se
Jolláci

- **Příprava na 1. sv. přijímání** bude v naší farnosti probíhat jako každoročně na faře na Lidické 6 zhruba od začátku doby postní opět ve středu v 16.30 hodin. Přesné datum zahájení přípravy bude oznámeno v ohláškách. K přípravě bude možno přihlašovat děti z naší farnosti, které absolvovaly minimálně jeden rok vyučování náboženství či odpovídající katechezi. Upozorňujeme, že příprava na 1. sv. přijímání není součástí osnov pro vyučování náboženství na školách a katecheté nemohou tuto záležitost řešit za rodiče.

- **Každou středu během celého školního roku v 17.30 hodin probíhají v našem kostele dětské mše svaté.** Jejich součástí je také od 17 hodin program pro předškolní děti v sakristii, v 16.30 začíná zkouška dětské scholy. Zveme všechny děti k účasti na jim odpovídajících částech středečního programu a zveme také malé zpěváčky do scholy.

- **V úterý v 19 hodin zkouší v sakristii chrámový sbor Jolly Singers.** I do jeho řad velmi zveme mladší i starší muže i ženy – dobré zpěváky.

• **Nová rubrika „Liturgický sloupek“!** Mši svatou neslouží jen kněz, ale všichni přítomní, vždyť jsme všichni „královské kněžstvo“ (Zj 19,9). A aby ta naše účast byla opravdu Bohu milá, aby to byla opravdová bohoslužba, je potřeba si občerstvovat vědomosti o významu všech částí mše svaté, o smyslu jednotlivých úkonů a pronášených modliteb. K tomu jsou určeny liturgické sloupky v našem farním časopise. Kéž by tyto liturgické sloupky pomohly rozhořet v každém z nás nejen touhu po krásné liturgické slavnosti, ale také touhu dát se spolu s Ježíšem jako oběť Bohu Otci.

A. Svoboda

• Jak jistě víte, náš farní zpravodaj Tomášek vychází jednou měsíčně. Každému novému vydání předchází redakční uzávěrka, která se koná s týdenním předstihem. Rádi bychom Vás tímto pozvali na zasedání redakční rady, které se koná vždy jednu neděli v měsíci (přesné datum je uvedeno v tiráži aktuálního Tomáška nebo na internetových stránkách) v boční kapli kostela v 10h, tj. bezprostředně po mši svaté. Pokud máte sami nějaké podněty, můžete také přijít osobně a probrat je s námi. Stále samozřejmě platí, že příspěvky můžete posílat elektronickou formou na adresu **clanky@mail.cz** nebo osobně předávat kostelníkovi.

Vaše redakce

Informace

o splácení dluhů farnosti

Díky vaší štědrosti se nám daří splácet všechny dluhy farnosti po rekonstrukci sakristie podle stanoveného splátkového kalendáře, a dokonce některé i dříve. Současný stav je tedy tento:

Z půjčky od Volksbank a.s. v celkové výši dva miliony korun již bylo v pravidelných čtvrtletních splátkách splaceno 600 000 Kč, zbývá tedy do roku 2010 zaplatit ještě 1 400 000 Kč (nejbližší splátka nás čeká 30. září 2007).

Z půjček poskytnutých soukromými osobami v celkové výši 510 000 Kč splatných do konce roku 2008 bylo již vráceno 400 000 Kč a je velká naděje, že zbylé dluhy se podaří vrátit do konce tohoto roku, tedy o rok dříve. Vzhledem k faktu, že i všechny faktury za rekonstrukci byly uhrazeny v řádných termínech až do celkové výše téměř pěti milionů korun, jistě můžeme prohlásit, že pokud se týká ochoty nést svůj zcela konkrétní, a ne zrovna malý, díl odpovědnosti za stav a opravy církevních památek, se my, věřící, nezávisle na různých politických výzvách před ostatními spoluobčany stydět nemusíme. Nejsem si tak jist, jestli to platí i opačně.

Děkujeme tedy za všechny vaše dary a doufáme, že nám zachováte přízeň i nadále. Jen pro „povzbuzení“: Už nám na dveře ne klepe, ale přímo buší hlásící se havarijní stav našich varhan . . .

P. Vrbacký, farář

Pozvání na misijní kongres dětí

Již delší dobu se naše farnost připravuje na misijní kongres dětí, který se v Brně uskuteční v sobotu 6. října 2007. Mnozí z naší farnosti se zapojili do jeho příprav jako organizátoři. Nyní ale chceme pozvat děti z naší farnosti k účasti na programu tohoto misijního dne.

Začíná se v devět hodin v katedrále na Petrově pásmem divadelních scének, písní i modliteb, a od deseti hodin se pak rozběhne na mnoha místech v centru Brna další pestrý program: soutěže, misijní jarmark, putování po světadílech, výstavy, zdobení perníčků, misijní olympiáda, výroba indiánských čelenek a šperků, koncerty a nácvič misijních písní i divadelní představení atd. Program vyvrcholí v 15.00 mší svatou s otcem biskupem Vojtěchem v katedrále na Petrově.

Na kongres se sjedou děti z celé republiky, ale je jisté jasné, že naše farnost nesmí chybět! Zveme proto všechny školní děti, aby se přihlásily (samozřejmě s vědomím rodičů) k účasti na programu. Pro rodiče dodáváme, že děti budou doprovázet starší skauti a skautky i pan kaplan, ale rodiče se mohou přidat také. Sraz bude v 8.30 před kostelem. Hlásit se je možno v sakristii před i po kterékoliv mši svaté nejpozději do neděle 30.září 2007 večer! Neváhejte!

Kdy jindy se vám poštěstí za jediný den procestovat pět kontinentů zcela zadarmo?

P. Vrbacký, farář

Pokud se chcete ještě připojit (pomocných organizátorů není nikdy dost), kontaktujte někoho z organizátorů.

jméno	kontakt
Pavel Koukal (starší)	737 333 142 koukal@bigy.cz
Víťa Mikešková	604 551 468 vita.mikeskova@aveko.com
Jiří Zukal	605 269 358 jiri.zukal@molex.com
Jitka Nováková	603 831 735 j_novakova@cmsps.cz

Dále prosíme všechny, kteří se přihlásili k dobrovolné pomoci, aby kontaktovali ty, s kterými se před prázdninami domlouvali ohledně aktivit při misijní olympiádě.

Také bychom Vás, milí farníci, rádi poprosili, pokud byste na den konání kongresu měli možnost zapůjčit přístřešky proti nepříznivému počasí, které se však nemusí kotvit přímo do země (budou postaveny na dlažbě na Moravském náměstí), kontaktuje prosím některého z členů týmu.

Víťa Mikešková

Z farní charity

FARNÍ CHARITA PROSÍ

Vážený a milí farníci a věřící od svatého Tomáše,

je po prázdninách a dovolených a načerpali jste (doufejme) síly pro každodenní zvládnání povinností, které každému z nás život přináší. Děkujeme Bohu, že nás nepostihlo zemětřesení ani požáry nebo hurikány, jak se o prázdninách ve světě stalo. Neměli bychom být lhostejní k neštěstí druhých. Pokusme se aspoň svou malou troškou pomoci těm, kteří přišli o všechno.

Z vašich finančních příspěvků jsme prostřednictvím Oblastní charity věnovali v minulém měsíci 8 000 Kč pro zemětřesením postižené obyvatele Peru. Charita Česká republika zřídila na tento účel sbírkové konto. Bližší informace najdete na naší charitní vývěsce. Současně s příspěvkem na Peru jsme předali pro projekty Oblastní charity (Domov sv. Markéty, Denní centrum pro bezdomovce, Chráněné bydlení Gorkého ulice) celkem 4 000 Kč. Další velké neštěstí zasáhlo Řecko. Došlo k ničujícím požárům lesů, byli mrtví, ranění, vyhořelé vesnice, spálená obydlí, zničená úroda, vinice, olivové háje. Rádi bychom nešťastným lidem, kterým nezůstalo vůbec nic, aspoň nepatrně přispěli. Vzhledem k výše uvedeným výdajům máme v pokladně velmi málo. Prosíme vás, pomozte, abychom mohli něco lidem

ve spálených oblastech Řecka poslat. Děkujeme předem za vaši štědrost.

I NADÁLE SBÍRÁME . . .

Pokračuje sbírání známek, pohlednic (ne blahopřání) a optických brýlí. Děkujeme za vaši spolupráci, tento měsíc jsme předali panu Crhovi na radnici v Bohunicích asi 6.5 kg známek a pohlednic. Při nejbližší příležitosti budou odvezeny na zpracování do kláštera v Německu. Brýle předáme při příštím sběru charity, tj. 21. 9. 2007.

Děkujeme za vaši spolupráci, za vaše modlitby, důvěru a štědrost.

Dobrovolníci farní charity

Liturgický sloupek

Začátek mše svaté – vstupní obřad

Kdy začíná mše svatá? Začíná shromážděním věřících – církve. To bychom měli mít na paměti a přicházet včas. Jsme-li pozváni k někomu významnému, jistě tam nepůjdeme na poslední chvíli, nebo dokonce pozdě. A mše svatá – to je přece setkání s Bohem – Pánem a Králem, Stvořitelem nebe i země. Je to výsada pro každého pokřtěného. Jak jsme tuto výsadu opomíjeli, když se muselo připomínat, že účast na nedělní mši je pro katolíka povinností? Včasný příchod na mši svatou mi také pomůže soustředit myšlenky na setkání s Bohem, připravit se na úkon kajícího i na osobní prosby,

kteřé budu moci při mši ve vhodné chvílce formulovat. K slavnostnímu pozvání patří nepochybně i vhodné oblečení. To abych se líbil Bohu, ale také abych nepohoršoval přítomné lidi. Při poslední večeři učedníci byli v bezprostřední blízkosti Ježíše: co nám brání, abychom si i my usedli co nejbliže oltáři a také abychom byli blízko jeden druhému?

Mešní liturgie začíná slavnostně, zpravidla vstupním zpěvem, nebo přečtením antifony, pokud je mše svatá bez zpěvu. Vstupní sloky mešních písní jsou vskutku velkou oslavou Boha – a tak je zpívejme z celého srdce: „Jak veliký jsi, Pane, jak slavné jméno tvé. Tvůj dech vším světem vane, vše řídíš v moci své“. Nebo: „Na své tváře padáme, před tvou velebností, obět' kterou chystáme, přijmi s laskavostí“. Kéž by každá píseň, zpívaná na začátku mše svaté, takto Boha vyvyšovala a oslavovala.

Za tohoto zpěvu přichází kněz se svým průvodem, pokloní se před oltářem a políbí ho. Je to místo, na kterém se bude konat Ježíšova obět', proto tyto projevy úcty. Při slavnostech může kněz také oltář okuřovat – je to znamení usmiřování a posvěcování. Pak se odebere k sedadlu. Vestoje se kněz a celé shromáždění znamenají křížem. Je to velmi působivé gesto: Je v něm připomínka oběti kříže, vyslovujeme Boží jméno, aby se k nám Bůh sklonil („Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ Mt 18,20). Znamení kříže je také připomínkou našeho křtu – ten jsme přijali ve jménu Nejsvětější Trojice. Křest nás dokonce opravňuje

k účasti na této bohoslužbě. Vyslechněme tedy pozorně slova: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“, která kněz vyslovuje. A ať to naše „Amen“ je vyznáním víry v Boží přítomnost.

Následuje pozdrav: „Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství svatého Ducha ať je s vámi se všemi.“ Těmito nebo jinými slovy kněz zdraví celé shromáždění a věřící na pozdrav odpovídají: „I s tebou.“ Tento dialog nás uvádí do prožívání jednoty celého shromáždění: Společně stojíme před naším Bohem, ohromeni skutečností, že jsme zahrnuti láskou Trojjediného Boha a že mu můžeme sloužit. Tak se tedy úvodním zpěvem a pozdravem z nás přítomných vytvořilo společenství, jsme bratři a sestry a spolu – my církev – předstupujeme před Pána.

A. Svoboda

KOMENTÁŘ PANA FARÁŘE:

V tomto ročníku Tomáška bude na pokračování otiskován „liturgický sloupek“, jehož autorem je jeden z našich farníků – prof. A. Svoboda. Jsem tomu velmi rád, protože k plné, radostné, aktivní a „svěží“ účasti na slavení eucharistie v našem farním společenství ještě mnohé chybí. Přitom cítíme, že ztotožnění se předpokládá nejprve porozumění. My všichni jsme totiž „královské kněžstvo“ (Zj.19,9), na nás všech záleží, jaká je naše bohoslužba.

Kéž tento liturgický seriál pomůže, abychom si to lépe uvědomovali!

Petr Vrbacký, farář

Slovo nemocným

„Když vytrváte, získáte své životy.“

Lk 21,19

Když je člověk delší dobu tělesně nemocný a když musí ležet, zdá se mu každý den dlouhý. A zvláště dlouhé se mu zdají noci, kdy nemůže spát a hlavou mu probíhají různé myšlenky, které ho zneklidňují. Uvědomuje si, co je třeba udělat, zařídit, a uvědomuje si svoji bezmocnost. Stává se příliš citlivým, velmi se musí přemáhat, aby jednal dobře s lidmi, kteří jsou mu blízcí, aby byl schopen se tvářit vlídně na ty, kteří ho přišli navštívit. Je to velký nápor na jeho trpělivost.

K této situaci má nemocný člověk přistupovat na základě rozumové úvahy a má se snažit pochopit, že Bůh chce spasit všechny lidi a všechno, co člověk prožívá, ho má víc přivádět k Němu. Člověk nevidí do Božích plánů, které neodpovídají lidským představám. Snad s odstupem času člověk pochopí, že všechno, co v životě prožil, mělo smysl a vedlo ho k Bohu. Člověk se musí vzdát svých představ o svém životě, musí přijmout Boží řešení a být přesvědčený, že je to pro jeho osobu nejlepší řešení. Musí Bohu plně důvěřovat a spoléhat na jeho dobrotu.

Každý zná osobu svatého Pavla, který ze všech sil bojoval proti Kristu a proti všem, kteří v něj uvěřili. On na cestě do Damašku tělesně oslepl, aby mohl Krista

vidět duchovním pohledem a aby podstatně změnil celý svůj dosavadní život. Podobně může Bůh vést každého z nás a jeho cesta, kterou chceme jít my, a také hodnocení událostí našeho života, jak je vnímá Bůh, nemusí být shodné s naším. To, co my pokládáme za prohru, On může pokládat za úspěch. K tomu, aby byl člověk schopen přijmout Boží řešení svého života, vyžaduje, aby byl ve své duši skutečně pokorný a aby měl důvěru v Boží dobrotu.

Tělesná nemoc často vede člověka k uzdravení jeho duše. Z toho, co v jeho duši zemřelo, může vyrůst něco, co je hodnotnější a dokonalejší. Taková změna vyžaduje čas a je vlastností většiny lidí, že chtějí, aby se všechno podle jejich představ stalo ihned, aby nemuseli čekat. Takové čekání spojené s utrpením a trvajícím dlouhou dobu vyžaduje hodně trpělivosti a sebeovládání.

Trpělivost není stav nečinnosti. Být trpělivý vyžaduje vyvíjení velkého úsilí, aby se člověk dokonale ovládal a nebyl svým jednáním obtížný všem, kdo jsou v jeho blízkosti. Kolem sebe vidíme hodně lidí, kteří se umí ovládat a jsou trpěliví i tehdy, když se musí vyrovnat s něčím, co je pro ně bolestné a těžké. Tak jako se jim dostalo dost pomoci, aby byli schopni se naučit sebeovládání a trpělivosti, dostaneme jí dost i my, ale je nutné spolupracovat s dary, které dostaneme. S Boží pomocí se nám to podaří.

otec J. Šik

Gregoriánský chorál

v kostele sv. Tomáše i v novém
školním roce

Pro žáky a studenty začíná školní rok 2007/2008 a pro choralisty kostela sv. Tomáše zároveň začíná již 54. sezóna zpěvu gregoriánského chorálu. Tento liturgický zpěv, jehož kořeny zasahují do prvních staletí katolické církve, mohou věřící v našem kostele slyšet a také zpívat (mimo prázdniny) pravidelně každou neděli při latinské mši sv. v 7.45 hod., zkoušky sboru jsou každý pátek v 16.40 hod. Tímto zpěvem oslavuje Boha i v dalších svátečních dnech, např. na Nový rok, Velký pátek, Velikonoční pondělí. Zakladateli scholy gregoriánského chorálu u sv. Tomáše byli v roce 1954 P. Česlav Novotný a Mgr. Ludvík Kolek, který tento sbor řídí až dosud. S aktuálním programem na každý měsíc se mohou věřící seznámit na vývěsce v kostele, kde jsou uvedeny i webové stránky Svatotomské gregoriánské scholy. S tímto programem se mohou seznámit také obyvatelé Brna a okolí v měsíčníku KAM v Brně.

Svatý otec Benedikt XVI. v Sacramentum caritatis o Gregoriánském chorálu říká:

Důležité místo v ars celebrandi zaujímá liturgický zpěv. Sv. Augustin právem tvrdí v jedné své proslulé řeči: „Nový člověk ví, která píseň je nová. Zpívat je výrazem radosti a – když se nad tím trochu

pozorněji zamyslíme – je to výraz lásky“. Boží lid shromážděný na slavení zpívá Boží chválu. Církev ve své dvoutisícileté historii vytvořila a dosud vytváří hudbu a zpěvy, jež představují dědictví víry a lásky, které se nesmí ztratit. V liturgii nemůžeme říci, že všechny zpěvy jsou stejně dobré. V této souvislosti je nutno vyhýbat se povrchním improvizacím nebo zavádění hudebních druhů, které neberou ohled na smysl liturgie. Zpěv se má ve své vlastnosti jako liturgický prvek zapojit do zvláštní formy celebrování. A proto všechno – v textu, v melodii, a v provedení – musí odpovídat smyslu slaveného tajemství, částem obřadu a liturgickým dobám. Nakonec bych byl rád, i když beru ohled na různá zaměření a chvályhodné, rozmanité tradice, aby byl podle prosby synodních otců náležitě uplatňován gregoriánský chorál, protože je to vlastní zpěv římské liturgie.

Ve Svatotomské schole gregoriánského chorálu nyní zpívají, kromě regenschori Ludvíka Kolka, ještě tři členové původního tzv. malého chlapeckého sboru, další dva mladší členy (kteří však již dávno oslavili abrahámoviny) vybral z řad ministrantů P. Česlav Novotný. Ani schola, ani ministrantský sbor nejsou nějaké uzavřené skupiny, vážným zájemcům o službu Bohu u oltáře jsou dveře otevřeny.

PhDr. Jan Weinberger

Deštivé Tři Studně

... Prší a prší a ta zima. A to máme jet na víkend na Vysočinu na Tři Studně. Na tolik oblíbené místo.

Tentokrát nás ale nečeká žádný pěší ani cyklistický výlet, ale spousta korálků, obálek, papírů, barviček, mašliček, hedvábných šátků – a jak jinak – i napečených perníčků.

Víkendové dny jsme totiž chtěli věnovat výrobě dárků určených k prodeji na misijním jarmarku, který proběhne současně s 3. misijní konferencí dětí 6. října 2007, do které je naše farnost sv. Tomáše zapojena.

Myslím, že není třeba se rozepisovat, jak se z korálků vyráběly růžence, jak z obálek a papírů vznikaly nádherné dopisní soupravy, o náušnicích a barevných šátcích, nazdobených perníčcích, kterých bylo přes 800 ks, nemluvě.

Byl to víkend opravdu pracovně velmi náročný, a tak bych chtěla všem zúčastněným moc poděkovat – za jejich obětovaný volný čas, pracovitost a nápaditost.

Mé díky patří všem malým i velkým dětem za jejich pracovitost a nápaditost her, kterými se dokázaly zabavit, když zrovna nemalovaly, nebarvily, nenavlékaly ... Ať už to byla hra na bahnem zapaplaná autíčka, skoky na matracích či fotbal.

Chci poděkovat i těm, kdo přispěli jakoukoli jinou pomocí, bez které by celá víkendová akce nemohla proběhnout.

A chci poděkovat dešti, který byl tak deštivý a nepustil nás ven, protože to bychom určitě nevyrobili tolik krásných věcíček, které pomohou potřebným.

Víta Mikešková

Děti v kostele

*reakce na příspěvek pana faráře
v minulém čísle Tomáška*

S povděkem jsme si v červnu s manželem přečetli příspěvek pana faráře *Děti v kostele*, kterým podle nás „uhodil hřebíček na hlavičku“, povzbudil nás v rodičovské roli a zároveň vybudil k reakci.

Před rokem a půl jsme se stali rodiči malého Jáchyma a od té doby se nám prožívání mše sv. doslova obrátilo naruby. Přiznáme se, že času na usebranou modlitbu po přijímání či při pozdvihování moc není, z evangelijních textů a čtení skládáme neděli co neděli cestou z kostela mozaiku (někdy i značně děravou). Myslíme si však, že i tak stojí naše společná-rodinná účast na nedělní mši za to. Sice během bohoslužby slova trneme, kdy se náš potomek začne netrpělivě hemžit v kočárku a jak dlouho ho budeme více či méně laskavě v této relativně klidné (a pro okolí snesitelné) poloze schopni udržet. Každopádně díky přítomnosti v blízkosti oltáře vydržíme v tomto tichém trnutí většinou celou bohoslužbu slova. Jáchyma nepochybně veškeré dění v okolí kněze dokáže na nějakou dobu zaujmout, čehož se snažíme využít a úměrně jeho věku mu toto dění vysvětlovat nebo aspoň podporujeme jeho zájem o přesouvajícího se či výrazně artikuluujícího pana faráře.

Na konci bohoslužby slova ale s téměř dokonalou přesností začíná naše každonedělní harakiri – z dítěte klidného se stává dítě neposedné. Následují přesuny

do boční lodi kostela, kdy se snažíme po zbytek mše Jáchyma držet v okruhu nejbližších metrů čtverečních, aby co nejméně rušil a rozptyloval svoje okolí (což se nám jistě ne vždy daří). Když se Jáchym rozhodne mít jiný názor než rodiče a hlasitě ho demonstrovat, kombinujeme tento postup s případnými výjezdy mimo kostel

Záměrně jsme ve výčtu různých přesunů s dítětem v rámci kostela vynechali sakristii. Tu považujeme opravdu za nejkrajnější a zároveň nejdivočejší řešení. Myslíme si, že i v sakristii by si měli rodiče všimnout svých dětí stejně jako v chrámové lodi, usměrňovat jejich hrátky a zapojovat je do společného prožívání mše sv. Stejně tak zastáváme názor, že sakristie by měla být záchranným kruhem pro rodiče malých dětí, které ještě nedovedou příliš ovládat své hlasové projevy a nedokáží posedět v klidu, což by předškoláci a školní děti zvládnout mohli... Myslíme si, že vize klidnější sakristie není jen iluzí. Občas chodíme na nedělní mši do kostela v Židenicích, kde je možné tímto způsobem relativně klidně prožít mši svatou i v kapli vyhrazené dětem.

Moc dobře víme, že nemáme žádný patent na ideální způsob prožívání mše svaté s dítětem, navíc je nám jasné, že „se nám to píše“, když máme zatím jen jedno vcelku klidné dítě. Chceme tímto příspěvkem přinést další podněty k zamyšlení a ke společnému hledání co nejspokojivějšího vzájemného soužití v naší farnosti. Vaše reakce a příspěvky do diskuse uvítáme.

Marta a David Svobodovi

Velká Morava

Příznivé klima letního období a uvolněná pracovní morálka v čase dovolených svádí k cestám za poznáním. Proto se několik členů Moravského kulturního spolku rozhodlo využít víkendu na sklonku léta a vyrazit za poznáním do kraje slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje a seznámit se blíže s reáliemi a památkami na dobu, v níž působili.

Obr. č. 1: Členové Moravského kulturního spolku zahajují druhou etapu vykopávek v lokalitě Špitálky

Vyrazili jsme v sobotu 25. 8. v hojném počtu čtyř osob. Prvním zastavením byla archeologická lokalita „Špitálky“ ve Starém Městě, kde koncem 40. let minulého století při stavebních pracích odkryli stavebníci „jakési rumišťe“, o čemž podali zprávu na patřičná místa a pokračovali ve svém budovatelském úsilí. Archeologové dorazili natolik včas, že zachránili alespoň polovinu z půdorysu sálového kostela s půlkruhovou apsidou z poloviny

9. století. Lokalitu kolem kostela archeologové podrobně prozkoumali, s výjimkou pozemku na sever od kostela, který je za plotem přilehlého průmyslového areálu. Tento kus země na odhalení svých tajemství dosud čekal.

Všichni členové výpravy se proto spontánně rozhodli, že umožní zahájení druhé fáze vykopávek a zpřístupní archeologům dosud nedostupný pozemek (viz obr. č. 1).

Krátce poté jsme již byli na cestě k lokalitě „Na Valách“, kde stojí Památník Velké Moravy. Za mírný poplatek jsme zhlédli expozici zpřístupňující nalezené předměty z doby Velké Moravy, kde nás nejvíce zaujal záhadný předmět s názvem „věderko“. Tento předmět, zhotovený velmi pracně a s velkou péčí, byl funkční zmenšeninou okovaného vědra, s celkovým objemem cca 1 dcl. Jinak řečeno: „To ale muselo dát práce, a přitom taková blbost.“ Vzhledem k velkému množství keramiky, která byla obyvatelům Velké Moravy běžně dostupná (odhaduje se, že jedna domácnost měla okolo 20 nádob), je funkce věderka nejasná. Proto se musíme spokojit s obvyklou výmluvou archeologů, kteří o předmětech neznámého určení hovoří vždy jako o předmětech kultovních.

Poté, co jsme si prohlédli expozici památníku, zamířili jsme na lokalitu Uherské Hradiště-Sady, kde se dochovaly negativy základů staveb, považovaných (také díky množství nálezů spojených s Byzancí) za pravděpodobné sídlo arcibiskupa Metoděje z let 873 – 885. Uzavřený církevní areál na sadské vyvýšenině, založený mimo sídelní areály v oblasti, zahrnoval

kostel, ke kterému se přimykaly budovy školy a vlastnických kaplí. Dále tam byla dlouhá dřevěná halová stavba, srubové sídliště s kovárnou, pekárnou a studní a zřejmě i rotundovitým baptisteriem.

Následovala návštěva archeoskanzenu v Modré, kde vznikla nejen replika velkomoravského kostela, ale celá velkomoravská vesnice s rekonstrukcemi jednotlivých obydlí, od malé zemnice po kamenné sídlo velmože. Archeoskanzen dává jasnou představu o dosti tvrdém životě starých Slovanů.

Obr. č. 2: Členové výpravy hlasují o archeologickém významu lokality Náklo

Po malém obědě jsme se vydali na vrch Náklo, který badatel Jan Galatík považuje za jednu z možných lokalit, kde se nalézal Svatoplukův Velehrad. Jeho argumenty, založené na dokladech rozsáhlých výrobních areálů v okolí Nákla, leteckém snímkování a rekonstrukci popisu cesty perských kupců na Velehrad, nám připadaly natolik podnětné, že jsme lokalitu navštívili a po prozkoumání na místě jsme jednomyslně odhlasovali podporu projektu

vykopávek v lokalitě Náklo, a to zejména u kóty 218, kde by se mohl nacházet největší velkomoravský chrám (viz obr. č. 2).

V okolí se našly velmi různorodé předměty, které svědčí o zajímavosti místa – hlavice antického sloupu, kamenná románská křtitelnice pro dospělé osoby, velké kamenné dvojhlavé sochy, zvané Svatoborické opice, chrámová pokladnice z konce 14. století, kultovní meč, bronzová soška Merkura, zlacená bronzová plaketa boha Dionýza, ražba padělku Herakliova zlatého solidu z doby Sámovy i kostra avarské princezny s lebkou uměle od dětství deformovanou do délky.

Od místa, které dosud čeká na rýč archeologův, jsme se přesunuli do Mikulčic, svého času významné aglomerace čítající 2 000 duší, a to v době, kdy kupříkladu v Paříži nežilo více než 600 lidí. Raně středověké velkomoravské hradiště o rozloze 10 ha je nejrozsáhlejším a unikátně zachovaným slovanským archeologickým nalezištěm v České republice. V době Staré a Velké Moravy patřil mikulčický blatný hrad mezi významná mocenská, duchovní a kulturní centra západních Slovanů. Svědčí o tom nálezy negativů základů jedenácti kostelů, velmožského paláce a více než 2 000 odkrytých hrobů, z nichž mnohé měly bohatou a cennou výbavu. Rozlehlost akropole hradiště dodnes vymezují pozůstatky hradeb zvané valy. I Mikulčice bývají označovány jako působiště věrozvěstů sv. Cyrila a sv. Metoděje. Zajímavá expozice mimo jiné ukazuje, že některé předměty – hřebeny, klíče a

klíčové dírky, skalpely či okovy – mají svůj ustálený tvar po více jak tisíciletí.

Obr. č. 3: Kostel sv. Margity Antiochijské

Na závěr cesty jsme si dopřáli skutečnou lahůdku – jedinou zachovanou stojící stavbu z období Velké Moravy. Kostel sv. Margity Antiochijské (obr. č. 3) můžeme najít nedaleko za moravsko-slovenskou hranicí v katastrálním území obce Kopčany. Kostelík byl původně součástí mikulčické sídelní aglomerace, ve 20. století však byl považován za raně gotický. V roce 2004 však slovenští archeologové objevili u kostela hroby datované do 9. – poč. 10. století. Protože všechny hroby respektovaly půdorys kostela a v některých byly zachyceny i zbytky malty, bylo možné datovat kostel do velkomoravského období. Poslední výzkum z roku 2006 zachytil na pohřebišti artefakty blatnicko-mikulčického horizontu. Doba stavby kostela tedy odpovídá nejméně první třetině 9. století, takže kostel sv. Margity je dnes nejstarší doloženou stojící církevní stavbou ve střední Evropě. Návštěvu tohoto místa, na kterém se slouží mše po téměř

dvanáct století, vřele doporučuji, ostatně jako celý velkomoravský okruh, který jsme absolvovali.

Západ slunce u kostela sv. Margity byl pěknou tečkou za celou akcí, při níž jsme se seznámili s reáliemi doby Velké Moravy. Všichni účastníci se jednomyslně shodli, že se jednalo o mimořádně zdařilou výpravu, a já se spolu s nimi již těším na další osvětovou akci Moravského kulturního spolku.

Gert

Pomáhejme potřebným, *ale nenechme se obtěžovat a vydírat*

Jedním ze skutků milosrdenství je sytit hladovějící. V Novém zákoně nacházíme na více místech nabádání k tomu, abychom potřebným pomáhali a dávali i almužnu. Šalamoun v 1. sbírce přísloví říká: „Neodpírej dobrodiní těm, kteří je potřebují, je-li v tvé moci je prokázat.“

Problematická je dnes už i sama odpověď na otázku – kdo je ten potřebný? Je to ten, kdo každý den již před ukončením bohoslužeb stojí u vrat kostela a kelímek v natažené ruce strká do cesty věřícím? Nebo ten, kdo nás oslovuje v kostele či před ním a žádá od nás peníze? Zde je třeba si uvědomit, že nežijeme v minulosti, kdy existovali lidé, pro které bylo žebrání jediným možným zdrojem příjmu. Dnes – při současné nízké míře nezaměstnanosti – si zejména člověk v produktivním věku,

který opravdu chce pracovat, nějakou práci najde, i když třeba ne v místě bydliště. Vážně nemocný člověk zpravidla získá invalidní důchod. Starší lidé pobírají starobní důchod, a pokud jsou zdraví, mohou si i v důchodu příležitostně přivydělat. Skutečnost je taková, že ten, kdo je opravdu v nějaké sociální tísní, se k žebvání uchýlí jen opravdu výjimečně.

Dnes lidé, kteří nepracují, bezdomovci apod., dostávají od charitativních organizací polévky, obědy atd. a mají v sídle těchto organizací možnost se umýt a přespat. To vše zcela zdarma nebo za symbolickou částku. Mnozí však zejména přespání odmítají. Museli by totiž dodržovat stanovený řád, zejména nebyť pod vlivem alkoholu nebo drog a přijít do noclehárny do uzavírací hodiny. Žebvání dnes již není přestupkem, tak to někteří lidé využívají. Zajímavé je, že nikdy nežebrají u bank nebo obchodů, kde se peníze skutečně „otáčejí“. Využívají toho, že hodnotový typ osobnosti náboženského a sociálního typu k sobě mají blízko. Sociální cítění věřících lidí je opravdové, narozdíl od většiny bankéřů, podnikatelů, kteří mívají peněz dostatek, nebo od spoluobčanů nakupujících v supermarketech.

O problému žebráků v brněnských kostelech psal i deník Rovnost dne 10. 8. 2007. Sami jsme získali zkušenost s vyšším mladíkem tmavší pleti. Ve městě ho potkáte jak svižně kráčí, nejčastěji s cigaretou v ruce, při žebvání často kulhá. Je typickým představitelem aktivních žebráků. Oslovuje lidi přímo v kostele, kde neváhá

si k nim přisednout do lavice, nebo se přitočí k jednotlivci či skupince stojící v nebo před kostelem. Vymýšlí si různé historky, aby zapůsobil na sociální cítění věřících. Ukazuje i papír, na kterém je krátce vylíčen jeho vymyšlený problém, s požadavkem o peníze. Svoji přítomností a vyrušováním jednotlivce i jeho okolí z účasti na mši sv. nebo z modlitby cíleně uvádí oslovené věřící do pro ně nepříjemné, dá se říci i stresové situace. Přitom si tyto atakovaní mohou například myslet: „Jak budu vypadat, když se ani v kostele neustrnu nad člověkem, který po mně chce almužnu?“ Tu situaci pak řada z nich vyřeší cestou nejmenšího odporu – tak, jak žebrající předpokládá – peníze mu dá. Za získané prostředky si pak obdarování často koupí cigarety, alkohol, případně drogy. Naše zkušenost s výše zmíněným mladým žebrákem byla taková: V červenci jsme ho viděli „pracovat“ pro něj typickým způsobem v kostele při nedělní mši sv. a potom i před kostelem. Zde nás žádal o peníze, prý na vlak do Vyškova. Některé peníze dostal a odešel. Přes prázdniny je farní kavárna uzavřena, tak jsme šli s přáteli do kavárny na České ulici. K našemu překvapení tam již seděl tento mladý žebrák, kouřil a propíjel peníze, které tak snadno získal od důvěřivých lidí. Jeho agresivita se projevila tehdy, když ho při obtěžování věřících v kostele napomenul pan farář. Mladý žebrák mu začal v kostele sprostě nadávat a vyhrožovat.

Záleží samozřejmě na každém z nás, zda nějaké peníze žebráku dá, nebo ne.

Musíme si však uvědomit, že dáváním peněz těmto lidem jen u nich posilujeme podmíněný reflex – od věřících v kostele i před ním peníze dostávají, tak tam budou i dále obtěžovat ty, kteří podle jejich odhadu a zkušeností jejich pohádkám uvěří a peníze jim dají. Pracovat však nechtějí, ani ti mladí. Nebudme tedy naivní a nedávejme peníze těm, kteří nejsou skutečně potřební. Jinak tím podporujeme to, co se dříve označovalo pojmem příživnictví. Zejména striktně odmítejte obtěžování v kostele. Naučte se tyto osoby a jejich požadavky odmítat. Zároveň je odkažte například na diecézní charitu, kam na jejich potřeby přispíváte, na Armádu spásy, na azylové domy, kde se mohou najíst, umýt a přespat, upozorněte je na známé pracovní příležitosti, např. na vykládání vagónů atp. Na jejich často úvodní otázku, zda jim můžeme pomoci, lze ihned odpovědět například: „Ano, najděte si práci.“ Pracující jim mohou připomenout, že na jejich sociální dávky přispívají svými daněmi a přispívají již na něco konkrétního. Důchodci se ohradí tím, že mají malý důchod. Počítejte také s tím, že ti, kteří si zvykli peníze bezpracně dostávat a od nás je nedostanou, se mohou svého domnělého práva dožadovat a být nepříjemní. Vyhasínání podmíněného reflexu, který se u těchto lidí vytvořil (když si v kostele řeknu o peníze – tak je dostanu), chvíli potrvá, ale tento reflex by neměl být dále posilován dáváním almužny. Pokud budeme těmto lidem peníze dávat, tak jejich počet poroste a budou nás stále více a častěji obtěžovat nejen před kostelem, ale

i v kostele, rušit při pobožnostech nebo při modlitbě a někteří z nich budou nepříjemně dotěrní.

Myslím si, že peníze dané třeba na konkrétní účel diecézní charitě či jiné organizaci podobného typu, jako je třeba rodičovství na dálku, podpora Radia Proglas, TV Noe, církevních škol, salesiánů, Křesťanské mezinárodní solidarity, nebo peněžní dar daný v kostele a jiné příspěvky na podobné účely – to jsou prostředky, které budou mít efekt tam, kam byly dány a kde jsou i skutečnou pomocí potřebným.

PhDr. Jan Weinberger

KOMENTÁŘ PANA FARÁŘE:

Zcela jednoznačně se ztotožňuji s názorem, že uvnitř kostela máme právo na to, aby každý – i žebrák – respektoval, že je to místo pro modlitbu a ztišení. S většinou bezdomovců pohybujících se kolem našeho kostela se víceméně daří časem dosáhnout „dohody“, že budou o event. almužnu žádat venku před vchodem do kostela. Většinou to i respektují. Je, myslím, o to víc otázkou našeho smyslu pro spravedlnost, abychom pak my sami „nezvýhodňovali“ ty, kdo toto pravidlo nedodržují a dotírají přímo na účastníky bohoslužeb uvnitř kostela.

Prosím vás tedy, abyste, pokud někdo v kostele žádá o almužnu a vy ho chcete obdarovat, se s ním dohodli, ať na vás počká před kostelem, kde mu přispějete. A ještě jednu věc mám na srdci: V předchozím článku zmíněný mladý a skutečně neurvalý romský žebrák, který se občas

v kostele objevuje, samozřejmě obtěžuje zejména starší lidi, protože tuší, že se ho budou bát. Žádám naléhavě vás, mladší, pokud jste poblíž, abyste (nejen v tomto případě) nebyli lhostejní a šli tuto situaci pomoci vyřešit.

A závěrem: Odhlédneme-li od jednoznačně pravdivé „diagnózy“ problému žebrání podané v předchozím článku, i tak je, myslím, dobře, že jsou věřící vnímáni jako ti, kdo mají blíž k sociální citlivosti a milosrdenství. A i když člověk přispěje někomu, kdo pravděpodobně jen zneužívá lidský soucit, hodnota dobrého skutku před Bohem tím není zpochybněna.

Poslední poznámka – přímo ve vchodu do kostela je stálá vývěska s adresami sociálních služeb v městě Brně specializovaných na pomoc bezdomovcům.

Petr Vrbacký, farář

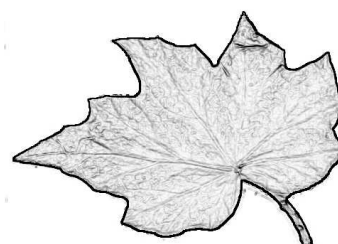
Podzimní zamyšlení

KRAJINA MÉHO DĚTSTVÍ

Chtěla bych vést své děti po stejných stezkách v lese, jakými jsem chodila já se svým dědou i otcem. Ale ony už tam nejsou. Kdysi široké cesty jsou zarostlou houštinou s cestičkami lesní zvěře, kde byly staré borovice, je paseka, jinde z cestiček vznikly velké lesní cesty. Jen vlakové koleje vedou stále stejnými místy

a stále stejným směrem. Jako by mi tím Bůh chtěl říct, že naše děti nemají kráčet po našich cestách, že má každý tu svou jinou, jedinečnou. Jenom ty koleje – ta trať vedená odedávna má stálou platnost, ta cesta do dále, někam, kam nevidíme, ale věříme, že tam je opravdu ta naše stanice, kde nás čeká On, náš Otec, jako děti vracející se z putování po končinách země do láskyplného domova.

Jarka Cýrusová

Město malomocného krále

tábor oddílu Severky

Třicet tvářiček od těch roztomilých dětských až po ty, které se stávají pomalu dospělými, ozařují vysoké plameny, které šlehají z naší monstrózní hranice přichystané speciálně na závěrečný oheň, a já se nestačím divit, jak rychle celý třítydenní tábor zase uběhl. Teď už se jen nedočkavě čeká na vyhlášení všech možných celotáborových soutěží a nakonec ... přece žranice ☺!! Tedy vlastně hostina. Naši dva hlavní hrdinové, kteří nás provázeli celou etapovou hrou, totiž slaví svatbu a my všechny jsme samozřejmě pozvané.

Co všechno se odehrálo před tím, by vydalo na pět čísel Tomáška, ale snad stačí to nejdůležitější. Od prvního dne jsme se vydaly po stopách bílých slonů až do daleké Indie. Ti byli záhadně zahubeni, ale s pomocí všech čtyř družinek byl nalezen posvátný bodec, který opět zajistil návrat slonů, a tím i ztracenou hojnost a bohatství. V indickém duchu jsme se také naučily tančit, vařit a vyrábět překrásná sárí; celou atmosféru dotvářel vlezlý řev slona, který nejspíš kdysi býval oblíbenou hračkou u Zahradníkůvých.

Kromě etapové hry jsme si zahrály také spoustu jiných veselých i náročných her,

odehrál se napínavý turnaj v ringu (jehož absolutním vítězem se stalo nečekaně vedení), holky se (na)učily šít papuče, sluníčko nám umožnilo trénovat pár dní skoky do vody a správné opalování. V půlce tábora nám naši kamarádi přiblížili civilizaci v podobě promítaného filmu. I když je pravda, že Mikrokosmos nás spíš přiblížil přírodě. Pár exotických zvířátek jsme pak viděly i na vlastní oči v jihlavské ZOO, která nám zároveň posloužila jako výborná příležitost na vyblbnutí. Na dětském hřišti se výborně bavilo nejen naše členstvo ☺.

Nejdůležitější ale byla celková pohoda a dobrá nálada, která vládla po celou dobu tábora. To nám pomohlo překonat i náročnější okamžiky, jako popršené dny nebo roztržené tee-pee. Vlastně i díky podpoře z Brna v podobě spousty buchet a ovoce dovezených naším panem farářem. A ochrannou ruku nad námi celou dobu určitě držel i Někdo jiný.

*Veronika Veverka Motáčková
hlavní vedoucí oddílu Severek*

Pohádka

Prázdniny se chýlily ke konci, zářily sytou červení jeřabin a vlašťovčím švitořením o odletu do teplých krajin. Jáchym a Benjamín si užívali poslední prázdninový výlet v Českém Krumlově. Městu vévodící zámek nad řekou Vltavou jako by sám pobízel k pohádkovému snění o rytířských dobách. Jáchym teskně poznamenal: „A víš, co bylo na středověku nejlepší?! Že děti nemusely povinně chodit do školy!“ Benjamín souhlasně pokýval hlavou: „To je fakt. Marie Terezie musela mít na děti pěknou pífku, že vymyslela, ať chodí povinně do školy.“ Při tomto rozhovoru kluci došli až k místnímu grafitovému dolu. Zajímalo je, kde začíná cesta tužky, než se dostane do jejich pouzdra. Dostali speciální oblečení, přilbu se světýlkem a šli s celou skupinou a průvodci do dolu. Nestačili kulit oči, všechno je zajímalo. Jednu chvíli se pozdrželi u zajímavého útvaru a ostatní zatím pokračovali dál. „Podívej Jáchyme, nepřipomíná ti to skřítko?“ ukazoval Benjamín na výstupek. Jáchym se zatvářil jako čarodějník a zavtipkoval, tváře se, že čaruje: „Tajemný skřítko, oživni a splň nám naše přání.“ A pak oba kluci nestačili zírat. Před nimi stál maličký skřítek, celý z grafitu. Šibalsky se na ně usmíval a zeptal se: „Tak co si přejete?“ Jáchym zalapal po dechu, ale Benjamín bez zaváhání řekl: „Prosím tě, zruš školu. Ať v září prostě vůbec nezačne.“ Skřítek pokýval hlavou: „Dobrá. Mohu splnit vaše přání.“

Ale dobře si rozmyslete, zda o jeho splnění opravdu stojíte, co všechno to přinese. Dokud nevyjdete z dolu, můžete své přání ještě zrušit. Pak už se začne plnit.“ Mávl čepičkou a zmizel. Jáchym a Benjamín zaraženě pospíchali za vzdálenou skupinou a průvodci. „Ty, Benjamíne, jak to myslíš – co všechno to přinese?“ začal Jáchym. „Přemýšlím o tom. Asi myslíš, že už nebudeme chodit se spolužáky do školy a také, co vlastně budeme celý rok dělat, když nebude škola, jestli toho volna nebude trochu moc. Víš, jak nás kdysi už nebavilo hrát si ve školce a těšili jsme se, až poznáme něco nového ve škole,“ vysvětloval Benjamín. „Nevzpomínám, já jsem se moc netěšil, ale je fakt, že bychom potom nic neuměli, kdybychom nechodili do školy, sem tam se ve škole i něco naučíme. Není to vždycky příjemné učení, ale najednou nevím, jestli je to úplně dobrý nápad. Do školy se mi vůbec nechce, ale když si představím, že by nebyla... Co myslíš ty?“ Benjamín pokrčil rameny: „Vždyť ti říkám, že to asi není úplně dobrý nápad. Tak to přání zrušíme?“ navrhl Benjamín. Jáchym jen přikývl. Než vyšli z dolu, věděli, že školu nezruší, i když trošičku by to rádi udělali. A sotva vyšli do plného slunce, ani pořádně nevěděli, jestli skutečně potkali nějakého skřítko, nebo byl jen v jejich fantazii. Nakonec, to ani nebylo zase tolik důležité.

Jarka Cýrusová

Pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy,

Tomáš potřebuje vaši radu – neví, jak doplnit chybějící kostky domina, aby získal tajný kód k otevření hradních dveří. Pokud se budete dívat pozorně, ztracené dílky objevíte v okolí dveří.

Marta Ješterka Svobodová

